

[Morten Lange.]

at revolutionere sundhedsvæsenet i Danmark. Det tør vistnok siges, at det er en overordentlig beskeden reform, der har været tilsigtet. Det er naturligvis altid udmærket, at vi i samme forbindelse kan få lejlighed til at dyrke forskellige af de områder, som loven vedrører, og forhandlingerne i udvalget har jo strakt sig langt videre end til lovens tekst og sigte. Jeg tror, det kan siges på den måde, at de ønsker, som vi nu her har hørt genfremsat, er typiske talerstolsønsker. Det har ikke været muligt under udvalgsarbejdet at finde noget, der bare mindede om en antydning af, at en svækket praksis over for recepter ville være rimelig, eller at man ville nå noget som helst ved små pakninger og alt det andet, som er blevet fremført her. Det er derfor ganske interessant, at vi nu igen skal opvartes med det. Sådan kan man også klare en andenbehandling. Jeg kalder det drøvtyggeri; men lad det nu være.

Når jeg vil benytte lejligheden til at sige noget andet i tilknytning til dette lovforslag, er det, fordi behandlingen af dette ikke særlig vigtige lovforslag har givet mig et udmærket bevis på, hvordan det i dette land kan være uhyre vanskeligt at komme videre, specielt at komme af med noget, hvorom det indtil det overordentlig klare er dokumenteret, at det åbenbart ikke har nogen livskraft. Den høje regering bliver fra tid til anden angrebet for sin mangel på sparsommelighed, og man vil sikkert, hvis man giver sig til at analysere denne manglende sparsommelighed, bedst kunne bevise den ved at gennemgå alle de områder, hvor man opretholder udgifter til ting, der ikke længere er nødvendige, men som man ikke kan komme af med.

Den højtærede indenrigsminister var kommet til os med et udmærket forslag om at nedlægge et såkaldt lægeråd, som åbenbart ikke længere eksisterede, som ikke havde nogen praktiske opgaver, men som — og det er dér, det alvorlige kommer ind — kræver tid af de mennesker, der skal deltage i dets møder, kræver tid af de folk, der skal forberede dem, og tid og penge falder i den forbindelse ganske nøje og intimt sammen. Imidlertid lykkedes det åbenbart for det ærede medlem hr. Thisted Knudsen ved en overordentlig voldsom og pågående pro-

paganda i udvalget at få institueret, at noget, der minder om et lægeråd, stadig skal overleve. Jeg håber, at det vil, om ikke kunne blive indføjet i lovens tekst, så dog i dens ånd, at disse årlige møder må blive kaldt for Thisted Knudsen-møder. Det vil være en rimelig betegnelse. Hvis der kommer noget godt ud af det, gud bevares, så går æren til den, som æres bør; men min fornemmelse er, at det ærede medlem meget hurtigt vil sætte sig i gang for, at denne benævnelse må blive afskaffet og med den møderne.

Jeg har taget forbehold over for ændringsforslagene. De forekommer mig dog ærlig talt ikke at være af en sådan art, at jeg føler trang til at instituere knæbøjninger i det høje ting i den anledning. Man skal altså ikke for min skyld foretage afstemning. De må gerne passere. Men jeg benytter lejligheden til at fremhæve — specielt da der ikke er nogen tvivl om, hvor ansvaret ligger i hvert fald i denne sag, nemlig hos partiet venstre — at her har regeringen prøvet at gennemføre noget, der trods alt kunne spare nogle håndører, og så har andre sat sig imod, at man ville spare ved at smide det væk, der ikke er noget værd. Hvis en regering ikke engang kan komme igennem med det, kan man ikke bebrejde den, at den ikke kan spare.

Jeg håber, at jeg for en gangs skyld igen har kunnet hjælpe regeringen med lidt inspiration i retning af at holde sparekniven til dér, hvor noget kan skæres væk, ikke dér, hvor der er noget, der kan gro.

Iver Poulsen: Af gode grunde kan jeg ikke udtale mig om, hvad der er foregået i udvalget, men jeg kan ganske kort sige, at de uafhængige kan tiltræde de ændringsforslag, der er stillet, og vil stemme for de to lovforslag ved tredje behandling.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Jeg takker udvalget for indstillingen.

Hvad ændringsforslagene angår, henviser jeg til de bemærkninger, det ærede medlem hr. Thisted Knudsen gjorde, men vil dog gerne sige, at det lægeråd, der fremtræder nu, er ikke det samme lægeråd, som eksisterer efter den gældende lov, simpelt hen derved at det ikke har de samme beføjelser. Jeg henviser til, at det af betænkningen